

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. III

Kentucky • Louisiana • Maine • Maryland
Massachusetts • Michigan • Minnesota • Mississippi

FERDINANDO FREGA

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. III

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 08

केंटकी, लुईझियाना, मेन, मेरीलँड, मॅसॅच्युसेट्स, मिशिगन, मिनेसोटा,
मिसिसिपी. अमेरिकेच्या प्रवासाचा तिसरा टप्पा, ओहायोच्या खोऱ्यापासून
त्रिभुज प्रदेशापर्यंत.

प्रकरण शून्य — सामायिक सुरुवात

हे सुरुवातीचे प्रकरण युनायटेड स्टेट्सच्या स्त्रिया या मालिकेच्या सहाही
खंडांमध्ये सामायिक आहे. ते इथे संपूर्ण दिले आहे, आणि मिटवून ठेवले आहे,
जेणेकरून पुनरावृत्तीशिवाय मालिका क्रमाने वाचता येईल.

प्रकरण शून्य

इथे जग हा प्रदेश नाही: ती एक मर्यादा आहे. उत्तर ध्रुव स्वागत करत नाही, क्षमा
करत नाही, चुकीला जागा ठेवत नाही. पांढरा रंग इथे एखाद्या निरंकुश
सत्तेसारखा राज्य करतो, मूक आणि स्मृतीविना. तापमान ही हवामानाची
आकडेवारी नाही: तो एक शिकारी आहे. रात्र महिनोन्महिने टिकते, विचार
चिरडते, माणसांच्या आकृत्या विरूप करते, त्यांची इच्छाशक्ती गिळून टाकते.

वस्त्या थोड्या आहेत, लहान आहेत, बंदिस्त आहेत. इनुइट, युपिक, आर्क्टिकचे
लोक तिथे राहतात जिथे कोणीही राहणे निवडणार नाही. इथे प्रत्येक व्यक्ती
गटाच्या जगण्यासाठी आवश्यक असते. तुम्ही उपयोगी नसाल, तर तुम्ही ओझे
बनता. आणि जे ओझे बनतात ते शांततेत, बर्फात, कोणतीही सवलत न देणाऱ्या
पर्यावरणाच्या तर्कात नाहीसे होतात.

वैज्ञानिक तळ आणखी एक प्रकारचा गारठा आणतात: उतरंडीचा. इथे स्त्री ही
दुर्मीळ उपस्थिती आहे, एक अपवाद, जिने जुळवून घ्यायचे किंवा हार
पत्करायची.

या ठिकाणी "नाहीसे होणे" ही संकल्पनाच अस्तित्वात नाही. फक्त सगळे पुसून टाकणारा पांढरा रंग आहे.

इनुइट आणि युपिक स्त्रिया

आर्क्टिकमधील मुलींचे लाड होत नाहीत: तिला तयार केले जाते. थंडी, अंधार आणि भूक सहन करायला ती लवकर शिकते. तिने कुळासाठी उपयोगी व्हायलाच हवे, कारण इथे ओळख वैयक्तिक नसते. ती कार्यात्मक असते. कुटुंबाचा आणि समाजाचा भार स्त्री वाहते: अन्न, अग्नी, मुले, कातडी, देखभाल. हक्कांविषयी कोणी बोलत नाही. नाजूकपणाविषयी कोणी बोलत नाही. नैराश्य अस्तित्वात आहे, पण त्याला नाव नाही. हिंसा अस्तित्वात आहे, पण तिला साक्षीदार नाहीत.

वैज्ञानिक तळांवरील स्त्री

शिकलेली, सक्षम, शिस्तीची सवय असलेली. ती संशोधक, तंत्रज्ञ, डॉक्टर म्हणून येते. उत्तर ध्रुव पदव्या ओळखत नाही, हे तिला लवकरच कळते. इथे फक्त मानसिक कणखरपणा मोजला जातो. पुरुषी उतरंड तिच्यावर वर्चस्व गाजवते, आणि दुर्बलतेचे कोणतेही लक्षण दुर्बलता म्हणूनच वाचले जाते. हे असे वातावरण आहे जिथे ताकद पुरेशी नसते: टोकाचा आत्मसंयम लागतो.

पाश्चात्य "बाहेरची" स्त्री

स्वातंत्र्यात वाढलेली, ती थंडीवर विजय मिळवू शकेल असे समजून येते. पण ही जागा तिला मोडून टाकते: एकाकीपणा, चिमुकल्या जागा, न संपणाऱ्या शांतता. तळ म्हणजे समुदाय नव्हेत, ती यंत्रे आहेत. आणि पुरुषांनी आखलेल्या यंत्राच्या आत स्त्रीला नाहीसे न होण्यासाठी लढावे लागते.

जगाच्या टोकापर्यंतचा प्रवास

माझा शेजारी Antonio, ज्याला सगळे Nino म्हणत, कित्येक वर्षे नॉर्थ केपबद्दल, मध्यरात्रीच्या सूर्याबद्दल, अंधार नसलेल्या महिन्यांबद्दल बोलत होता. ते त्याने खिशात जपून ठेवलेले स्वप्न होते, एखाद्या अशक्य गोष्टीसारखे. मे महिन्यातल्या एका सकाळी मी त्याच्या दाराची घंटी वाजवली आणि फक्त एवढेच म्हणालो: "बॅग भर. मी एका तासात परत येतो. आपण 30 दिवसांनी परत येऊ."

त्याने माझ्याकडे पाहिले, चकित, आनंदी. त्याच्या बायकोने काळजीने विचारले की आमचा बेत काय आहे. "एका स्वप्नाचा पाठलाग," मी उत्तर दिले.

आम्ही गाडीत बसलो. आमच्या बायका आम्ही वेडे असल्यासारख्या आमच्याकडे पाहत होत्या. पण हा प्रवास खरा होता. Nino प्रश्नांनी भरलेला होता. "आपण कुठे जातोय? मी किती पैसे घेऊ?" "निवांत राहा," मी त्याला म्हणालो. "54 तासांत आपण तिथे पोहोचू. फक्त 5,000 किमी. आपण नव्या Range Rover मध्ये आहोत. प्रवासाचा आनंद घे."

दर 300 किमीवर मला थांबावे लागत होते: तो माझ्यापेक्षा बारा वर्षांनी मोठा, त्याची स्वतःची एक लय होती. माझ्याकडे पाणी आणि पेये होती; त्याच्याकडे कॉफी आणि शरीराच्या गरजा. आणि जसजसे आम्ही पुढे जात होतो, तसतसा तो आपल्या आयुष्याबद्दल अधिक बोलू लागला. त्या न संपणाऱ्या रस्त्याशिवाय मला कधीच कळल्या नसत्या अशा गोष्टी.

गाडीत एकटे असलेले दोन पुरुष, सतत स्त्रियांबद्दल बोलणारे. तो आयुष्यात फक्त आपल्या बायकोलाच भेटला होता. मी हसलो. मी त्याला धीर दिला: "आपण सगळे असेच असतो."

60 तास गाडी चालवताना मी डोके ठिकाणावर कसे ठेवतो, असे त्याने मला विचारले. मी त्याला रशियाबद्दल सांगितले, जेव्हा 22 व्या वर्षी मी कधीही न भेटलेल्या एका स्त्रीला भेटण्यासाठी 51 तास गाडी चालवली होती. "अंतरे ही मर्यादा नसतात," मी त्याला म्हणालो, "ती सबबी असतात. माझ्याकडे कधीच एकही नव्हती."

पांढऱ्यात आगमन

आम्ही नॉर्वेत शिरलो. रस्त्यावरचे एक वसतिगृह. गाडी तिथे सोडून आम्ही स्लेजने पुढे जाणार होतो.

मार्गदर्शक पूर्ण झाकलेली होती, अभेद्य. तिने चष्मा काढला तेव्हा मला कळले की ती स्त्री आहे. एक नॉर्वेजियन स्त्री, मूक, थेट, बर्फासारखी. Nino स्लेजच्या मध्ये, ती पुढे, आणि मी माझ्या 190 सेंमीसह मागे, सर्वात शेवटी.

अजून दिवसाचा उजेड होता. माझे घड्याळ वेळ दाखवत होते, पण रात्र आहे की सकाळ हे सांगत नव्हते. तो मध्यरात्रीचा सूर्य होता. आम्ही नॉर्थ केपला पोहोचलो

होतो.

Nino रडला. त्याने मला मिठी मारली. मी हसत त्याला म्हणालो, “जपून... लोकांना वाटेल आपण गे आहोत.” आम्ही हसलो, पण आम्ही जगाच्या टोकावर होतो.

मग आला गारठा: -52°C.

खऱ्या आर्क्टिकमध्ये प्रवेश

कपडे बदलण्यासाठी ते आम्हाला एका धातूच्या कंटेनरमध्ये घेऊन गेले. अतिशय जड, गादीसारखे भरलेले सूट, गुंतागुंतीच्या झिपनी बंद होणारे.

मार्गदर्शिकचे पैसे मी दिले. Nino ला काही पुरुषांसोबत एका इग्लूमध्ये ठेवले गेले; मला दुसऱ्या इग्लूमध्ये एका कुटुंबासोबत: 70 ते 80 वर्षांचा एक म्हातारा, आणि 30 ते 50 वर्षांच्या तीन स्त्रिया.

ते एक बंदिस्त जग होते. साधे. क्रूर.

पुरुष बाजूला उभा राहायचा. स्त्रिया कामाची लय सांभाळायच्या. आणि बाथरूम म्हणजे इग्लूपासून पाच मीटरवर असलेला एक उंचवटा: शी जमिनीवर पडण्याआधीच गोठायची. माझी पहिली लघवी पिवळा आर्क्टिक तारा बनली. उत्तर मला सलाम करत होते.

मधल्या वयाची स्त्री, Magi, थोडे इंग्रजी बोलायची. बाकी सगळे हावभाव, डोळे, हात. थंडीची भाषा.

सूट कसा वापरायचा हे मला नीट कळत नव्हते, तेव्हा तिने विचार न करता एक लपलेली झिप दाखवण्यासाठी माझ्या जांघेत हात लावला. त्यात कोणताही दुष्टावा नव्हता, कोणताही संकोच नव्हता: फक्त कार्य. जगणे.

इग्लूमधील तीन दिवस

त्यांनी अन्न आणले. धुरी दिलेला मासा, कच्चा मासा, कॉड माशाचे यकृत, देवमाशाचे पोट. आणि शार्कचे गोळे. निवडीला जागा नव्हती. पर्याय नव्हता. निसर्ग जे देतो ते होते.

मग मी प्यायलो: एक लाल द्रव. मला वाटले वाइन आहे. ते गाळलेले, उकळलेले, गोड केलेले देवमाशाचे रक्त होते. मी ते प्यायलो. त्याने मला अशी ताकद दिली जी मी पूर्वी कधी अनुभवली नव्हती. एक आदिम ऊर्जा. मला वाटले कोकेन आहे. नाही. ते शरीरात शिरणारे उत्तर होते.

स्त्रिया माझ्याकडे पाहत होत्या. म्हातारा शिकारीला बाहेर गेला. मी विश्रांती घेतली आणि रक्त प्यायलो. फोन नाही, इंटरनेट नाही, कॉम्प्युटर नाही, Nino नाही, असे तीन दिवस. फक्त मी आणि त्या.

रात्र नव्हतीच. फक्त प्रकाश, अग्नी, बर्फ आणि श्वास.

त्या तिघी झोपायला आडव्या झाल्या. मी जागा शोधत होतो. सर्वात लहान स्त्रीने हात उंचावून मला जवळ येण्याची खूण केली. त्या खळखळून हसल्या. मला कळले नाही. त्या म्हणाल्या की मी त्यांचा "खिसमस" आहे.

मला स्वीकारले गेले आहे, हे सांगण्याची त्यांची ती रीत होती.

आभार म्हणून मी त्यांना थोडे पैसे द्यायचा प्रयत्न केला. त्यांनी नकार दिला. त्यांना फक्त एक मिठी हवी होती. आणि अधिक जवळचे वाटावे म्हणून कॅलाब्रियन भाषेतले काही शब्द.

तिथे मला खऱ्या भेटीचे मोल कळले: ज्या विकत घेता येत नाहीत आणि विकता येत नाहीत.

मार्गदर्शिकेचा निरोप

तीन दिवसांनी मार्गदर्शिका आली. ती त्या तिघींशी तासभर बोलली. मी बाहेर होतो. त्या काय बोलत होत्या ते मला कळत नव्हते. ते माझे काम नव्हते. ती त्यांची भाषा होती, त्यांचे जग, त्यांचा कायदा.

कंटेनरमध्ये मी कपडे काढत असताना मार्गदर्शिका आत आली. कुतूहलाने. थेट. उत्तरेकडची. तिने मला घट्ट मिठी मारली. तिने माझे चुंबन घेतले. तिची त्वचा दुधासारखी पांढरी होती. तिचे डोळे ऑगस्टच्या आकाशासारखे निळे होते.

तिने मला तिला सोबत घेऊन जायला सांगितले. त्या जगातून बाहेर पडण्यासाठी तिने काहीही केले असते.

मी आदराने हसलो. मी तसे करू शकत नव्हतो. मी तसे करायला नको होते.

मी तिच्याकडे फक्त एक वचन ठेवले: "तुला काही लागले तर मला पत्र लिही. मी तुला मदत करीन." तिने पैसेही नाकारले. ती एक सुंदर स्त्री होती, पण एकाकी. दुरून न दिसणारा एकाकीपणा. थंडी ज्याला क्षमा करत नाही असा एकाकीपणा.

घरी परत

आम्ही Nino ला घ्यायला गेलो. तो भारावून गेला होता. त्याला परत जायचे नव्हते. पण माझी त्याच्या बायकोशी भेट ठरलेली होती.

त्याने आपल्या तीन दिवसांबद्दल सगळ्यांना सांगितले. मी गप्प राहिलो. मी त्या माणसाशी कधीच काही वाटून घेतले नाही. फक्त कागदाशी.

आणि असे, Nino आपल्या जगात परतत असताना, मी आधीच दुसऱ्या जगाच्या वाटेवर होतो. दुसरे गंतव्य. दुसरी भेट.

स्वागत आहे.

उपसंहार

उत्तर तुम्हाला घेऊन जात नाही: ते तुम्हाला बदलते. आणि ते कधीही

तुम्हाला अखंड परत देत नाही. पुरुष उत्तर धुवावर प्रकाश, शांतता, छायाचित्रे, स्वप्ने शोधत येतात. स्त्रिया जगण्यासाठी राहतात.

पुरुष जे पाहिले ते सांगतात. स्त्रिया जे भोगले त्याबद्दल गप्प राहतात.

पुरुष परत जातात. स्त्रिया राहतात. त्या थंडीत राहतात, बर्फाच्या घरांत, कोणी न ऐकलेल्या शांततांमध्ये. त्यांचा गौरव न करणाऱ्या समुदायांना आधार देण्यासाठी त्या राहतात. मुलांचे, वृद्धांचे, अनोळखी लोकांचे रक्षण करण्यासाठी त्या राहतात. त्या अदृश्य राहतात.

मी तिथून फक्त एकच आठवण घेऊन आलो: एक सुंदर, अविश्वसनीय सुंदर स्त्री, पण एकटी. रोमांटिक अर्थाने नव्हे. मानवी अर्थाने. शोकांतिक अर्थाने.

चिंतन

उत्तर शरीराला मारत नाही. ते उपस्थितीला मारते. आणि जे उरते ते पांढरे असते: अशी जागा जिथे स्त्रिया एकाच वेळी जगतात आणि नाहीशा होतात.

म्हणूनच मी लिहितो. कारण टोकाच्या जागा आपली कहाणी स्वतः सांगत नाहीत. आणि जे त्यांच्यातून प्रवास करतात, त्यांना गप्प राहण्याची चैन परवडत नाही.

मी नाही. मी नाही. माझ्या भूमीने मला जन्म दिला, आणि बाकीचे जग माझे स्वागत पाहुणा म्हणून नव्हे, तर कुटुंबातील एक म्हणून करते.

उत्तरेच्या निरपेक्ष पांढऱ्यातून मी युनायटेड स्टेट्सच्या निरपेक्ष गोंधळात उतरलो.

अमेरिकेची संयुक्त संस्थाने

अशक्य कामगिरी

एका अमेरिकन कंपनीत अठरा वर्षे काम केल्याने तुम्हाला असे काहीतरी मिळते जे जगातली दुसरी कोणतीही कंपनी देऊ शकत नाही: कामाची संस्कृती, कार्यपद्धती, स्पष्ट ध्येय, आणि मूल्यांची अशी व्यवस्था जी सिद्धांत नसते — ती रोजचा व्यवहार असते. ते ती तुम्हाला समजावून सांगत नाहीत; ते ती तुमच्यात घडवतात. आणि तेही तुमची परवानगी न विचारता.

मी New York च्या कार्यालयात होतो, तेव्हा मला असे काम देऊ केले गेले ज्याची मी कधी कल्पनाही केली नव्हती. बढती नव्हे. बदली नव्हे. एक प्रयोग.

एक गोपनीय कार्यक्रम, युनायटेड स्टेट्समधील मानवी नात्यांचे एक प्रारूप तपासून पाहण्यासाठी तयार केलेला. त्यांनी मॅनेजर, मानसशास्त्रज्ञ किंवा प्रशिक्षक निवडले नव्हते. त्यांनी प्रत्यक्ष जगाचा विशिष्ट प्रकारचा अनुभव असलेली माणसे निवडली होती. आणि माझे नाव पुढे आले — मी अठरा वर्षे विक्री क्षेत्रात होतो तरीही. ते पद पाहत नव्हते: ते मन पाहत होते.

चाचणी सांगायला सोपी होती आणि पूर्ण करायला अतिशय कठीण:

एका वर्षात अमेरिकेची 50 राज्ये पाहायची, शहरे स्वतः निवडायची आणि प्रत्येक ठिकाणी किमान एक आठवडा राहायचे.

शेवटचे दोन आठवडे सक्तीची सुट्टी असणार होते. सगळा खर्च तेच करणार होते. मला फक्त जगायचे होते, निरीक्षण करायचे होते, समजून घ्यायचे होते, आणि दर सोमवारी अहवाल सादर करायचा होता. एक मानवी, कोरडा, नेमका वृत्तांत.

मी करारावर सही केली. मी घरी कळवले. त्यांनी काहीच विचारले नाही. त्यांना फक्त महिन्याचे सामान आले की नाही एवढेच जाणून घ्यायचे होते. मी अमेरिकेतल्या एका वर्षाला सामोरा जाणार होतो. ते, नेहमीप्रमाणे, पुढच्या महिन्याला सामोरे जात होते.

खबरदारी म्हणून माझा पगार थेट इटलीतील माझ्या बँक खात्यात जमा केला जात होता. मला सांगण्याची ती एक सभ्य रीत होती: “काही मूर्खपणा करू नका. जे आहे त्यात जगा. पाहू या तुम्ही खरे कोण आहात.”

पंधरा वर्षांनंतरच मला माझे मूळ अहवाल, विश्लेषणे आणि त्यांनी माझ्याबद्दल गोळा केलेली सामग्री पाहायला मिळाली. हे पुस्तक तिथूनच जन्मले. ते प्रकाशित करण्याची परवानगी मला मिळाली, एका अटीवर: ज्या कंपनीने हे काम दिले तिचे नाव कधीही घ्यायचे नाही.

त्याने काही फरक पडत नाही. ही कहाणी लोगोंबद्दल नाही. ती अशा देशातील एका माणसाबद्दल आहे जो स्वतः अनुभवल्याशिवाय समजणे अशक्य आहे.

सर्वात दूरच्या टोकापासून सुरुवात करू?

तर्कशुद्ध निवड केंद्रापासून नव्हे, तर कडांपासून सुरुवात करण्याची होती. दोन साध्या कारणांसाठी:

1. मी प्रयोगाला नुकताच सुरुवात केली होती: पूर्ण स्पष्टता, जास्तीत जास्त लक्ष.
2. टोकापासून सुरुवात करून मी दिशा सुधारू शकत होतो आणि प्रवास स्वच्छपणे संपवू शकत होतो.

मला बोस्टन किंवा शिकागोपासून सुरुवात करायची गरज नव्हती. मला एका सीमेपासून सुरुवात करायची होती. अशा जागेपासून जी फक्त कागदावर अमेरिका होती.

मी जुनो निवडले, अलास्काची राजधानी. एकाकी. फक्त बोटीने किंवा विमानाने पोहोचता येणारी. कोणाच्याही मालकीचे नसलेले शहर. सुरुवात करण्यासाठी

परिपूर्ण जागा.

साधनांचा पुरेपूर वापर

निघण्यापूर्वी मी तेच केले ज्याचा अमेरिकन माणूस सर्वाधिक आदर करतो: मी स्वतःची व्यवस्था पर्यटकासारखी नव्हे, व्यावसायिकासारखी केली.

देशांतर्गत सर्वात मोठे जाळे असलेल्या तीन सर्वात लोकप्रिय विमान कंपन्यांना मी फोन केला. एका तासापेक्षा कमी वेळात मी 60% सवलतीत पन्नास देशांतर्गत उड्डाणांचे एक पुस्तक विकत घेतले.

वेळेची मर्यादा नाही. दिवसांची मर्यादा नाही. कोणतेही बंधन नाही. फक्त एक अट: ती एका वर्षात वापरायची.

मी हॉटेलच्या साखळ्या, Uber टॅक्सी आणि भाड्याने गाड्या देणाऱ्या कंपन्यांबरोबरही तेच केले, आणि मग टप्प्यांचे, पद्धतींचे नीट वेळापत्रक तयार केले, पण वेळांचे नाही.

मी तयार होतो.

हे माझे पहिले खरे यश होते. मला हालचाल कशी करायची ते कळते, याचे पहिले चिन्ह. अमेरिका कृती करणाऱ्यांना बक्षीस देते, वाट पाहणाऱ्यांना नाही.

कंपनीने हा व्यवहार पाहिला तेव्हा तिने तेच केले जे अमेरिकन संस्कृती नेहमी करते: विश्वासार्हता तपासली.

सतत फिरतीचे एक वर्ष मी सांभाळू शकेन का? अनपेक्षित घटना, अंतरे आणि आणीबाणी यांना मी तोंड देऊ शकेन का? मी स्वावलंबी होतो का?

म्हणून, निघण्यापूर्वी, मी आणखी एक महत्त्वाचा तपशील पक्का केला:

माझ्या क्रेडिट कार्डवर दरमहा किमान \$100,000 ची मर्यादा असेल, याची मी खात्री करून घेतली.

ती खर्च करण्यासाठी नव्हती. आम्ही ती सांभाळू शकतो, हे दाखवण्यासाठी होती. अमेरिकन लोक असाच विचार करतात: तुमच्याकडे स्वायत्तता नसेल, तर स्वातंत्र्य नसते. आणि स्वातंत्र्य नसेल, तर तुमचे मूल्यमापन होऊ शकत नाही.

त्या क्षणापासून हा कार्यक्रम केवळ एक नेमणूक राहिला नाही. ते एक अभियान बनले.

आणि आता खरा प्रवास

अलास्का फक्त भूगोलाने युनायटेड स्टेट्सचा भाग आहे. ते एक वेगळेच जग आहे.

ही अशी जागा आहे जिथे स्त्रिया मागमूसही न ठेवता नाहीशा होतात. जिथे तक्रार कधीच आपल्या ठिकाणी पोहोचत नाही. जिथे शहरे म्हणजे एका रानटी खंडाच्या मध्यभागी असलेली नुसती सुसंस्कृत बेटे.

जुनो ही माझी पहिली परीक्षा होती: देशाच्या उरलेल्या भागाशी एकही रस्ता न जोडलेली राजधानी. अमेरिकेसारखा न वाटणारा अमेरिकेचा एक तुकडा.

इथे मला एक गोष्ट कळू लागली: हा प्रवास भौगोलिक असणार नव्हता. तो मानवी असणार होता.

गट 1 (खंड I)

अलाबामा – अलास्का – अ‍ॅरिझोना – अर्कान्सास – कॅलिफोर्निया – कोलोरेडो – कनेक्टिकट – डेलावेअर – फ्लोरिडा – जॉर्जिया

गट 2 (खंड II)

हवाई – आयडाहो – इलिनॉय – इंडियाना – आयोवा – कॅन्सस – केंटकी – लुईझियाना – मेन – मेरीलँड

गट 3 (खंड III)

मॅसॅच्युसेट्स – मिशिगन – मिनेसोटा – मिसिसिपी – मिसूरी – मोंटाना – नेब्रास्का – नेव्हाडा – न्यू हॅम्पशायर – न्यू जर्सी – न्यू मेक्सिको

गट 4 (खंड IV)

New York – वॉशिंग्टन

गट 5 (खंड V)

नॉर्थ कॅरोलिना – नॉर्थ डकोटा – ओहायो – ओक्लाहोमा – ऑरेगॉन –
पेनसिल्व्हेनिया – होड आयलंड – साउथ कॅरोलिना

गट 6 (खंड VI)

साउथ डकोटा – टेनेसी – टेक्सस – युटा – व्हरमाँट – व्हर्जिनिया – वेस्ट
व्हर्जिनिया – विस्कॉन्सिन – वायोमिंग

केंटकी

केंटकी हे दोन मितींमध्ये अस्तित्वात असलेले राज्य आहे: पृष्ठभागावर
कोळशाच्या खाणी, व्हिस्की, घोडे आणि हिरव्या टेकड्या; खोलवर मात्र जुने
दारिद्र्य, एकाकी समुदाय, कठोर धर्म आणि दुर्मीळ संधी.

ही अशी भूमी आहे जी आता ग्रामीण राहिलेली नाही, पण अजून आधुनिकही
झालेली नाही. लोंबकळलेली. संध. थकलेली. आणि जेव्हा एखादी भूमी
लोंबकळत असते, तेव्हा तिला स्त्रियाच तोलून धरतात.

केंटकीमध्ये स्त्री एखाद्या घटनेमुळे नाहीशी होत नाही. ती पिढ्यान्पिढ्या
तिच्याकडून त्यागाची मागणी करणाऱ्या सामाजिक वारशामुळे नाहीशी होते.
कुटुंब, मुले, अस्थिर काम, चर्च, शेजारी, इतरांच्या समस्या: सगळे त्यांच्याच
खांद्यावर. तिची अनुपस्थिती म्हणजे आवाज नाही. ते ओझे आहे.

माजी खाण भागांतील स्त्री – 41

वर्षे

कोळशाने केंटकी उभे केले आणि उद्ध्वस्तही केले. खाणी बंद होतात, पुरुषांच्या
नोकऱ्या जातात, रसायनांवरचे अवलंबित्व वाढते, दारिद्र्य पसरते.

इथल्या स्त्रिया त्याचे परिणाम पेलत आहेत. – बेरोजगार नवरे – नैराश्यात
वाढलेली मुले – अत्यंत कमी पगार – मित्रांना आणि नातेवाइकांना ग्रासणारे
ओव्हरडोस – वैतागलेले समुदाय.

त्या दुकानांत, शाळांत, सेवा देणाऱ्या संस्थांत काम करतात, आधार कर्मचारी म्हणून काम करतात. मोडलेल्या आर्थिक व्यवस्था जे आता करत नाहीत ते सगळे त्या करतात.

तिची अनुपस्थिती सामाजिक आहे: ती स्त्री नसती, तर राज्य कोसळले असते. पण कोणीही तिची दखल घेत नाही.

डर्बी आणि घोडेपैदाशीतली स्त्री – 36 वर्षे

कॅटकी आपल्या घोड्यांसाठी आणि डर्बीसाठी प्रसिद्ध आहे. त्या देखण्या प्रतिमेमागे स्त्रियांची एक फौज आहे जी तबेले साफ करते, जनावरे सांभाळते, पहाटेच्या पाळ्या करते आणि हास्यास्पद पगारावर काम करते.

झगमगाट पुढे असतो. घाम मागे.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: तिच्याशिवाय हा उद्योग चालत नाही, पण ती जनतेने आणि राजकारण्यांनी दुर्लक्षित केलेले एक चाकच राहते.

धर्मात अडकलेली स्त्री – 48 वर्षे

कॅटकीच्या अनेक काउंटींमध्ये चर्चकडे राज्यापेक्षा जास्त सत्ता आहे.

स्त्रीने असायला हवे: – आई – पत्नी – नैतिक आदर्श – प्रतिष्ठित उपस्थिती – समाजाची आज्ञाधारक.

ती आपल्या भूमिकेबाहेर पडू शकत नाही. ती स्वतःला नव्याने घडवू शकत नाही. ती शंका किंवा नाजूकपणा व्यक्त करू शकत नाही.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: ती स्वतःची नसते. ती त्या ठिकाणच्या धार्मिक कथनाची असते.

किमान पगाराच्या कामातली स्त्री – 29 वर्षे

कॅटकी कमी पगाराच्या नोकऱ्यांवर चालते. आणि त्या सगळ्या नोकऱ्या स्त्रियांच्या आहेत.

कॅशियर, वेट्रेस, फरशी पुसणाऱ्या, वृद्धाश्रमांतील कर्मचारी, शाळांतील सहायक. अस्थिर पाळ्या, महाग इंधन, वाढवायची मुले आणि शून्य भवितव्य यांत खपलेली

आयुष्ये.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि मानसिक आहे: तिला बाहेर पडण्याचा मार्ग दिसत नाही आणि कोणी तो तिला देतही नाही.

उपसंहार – केंटकी

केंटकी म्हणजे परंपरा, दारिद्र्य, धर्म आणि कष्ट यांचे एक मोझेक आहे. स्त्रिया त्याचा कणा आहेत. आणि नेमक्या याच कारणामुळे त्या अदृश्य होतात.

इथे अनुपस्थिती ही सामूहिक सवय आहे. जगण्याची एक पद्धत. कधीही प्रश्न न विचारली जाणारी एक चुकीची सामान्यता.

चिंतन – केंटकी

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचा एक वेगळा चेहरा दाखवते. केंटकी आर्थिक पडझडीतून आणि भूतकाळाला चिकटून बसलेल्या परंपरेतून जन्मलेला चेहरा दाखवते.

इथे स्त्री ते सगळे धरून ठेवते जे पुरुषांनी गमावले, जे धर्म लादतो, जे दारिद्र्य कायमचे करते.

ती मजबूत दुवा आहे, पण तिला कमकुवत दुव्यासारखी वागणूक मिळते.

आणि नेमके म्हणूनच हे राज्य या खंडात आवश्यक आहे: समाज सगळे काही स्त्रियांच्या खांद्यावर टाकतो आणि मग ते सामान्य असल्यासारखे वागतो, तेव्हा काय होते हे दाखवण्यासाठी.

लुईझियाना

लुईझियाना हे तीव्र विरोधाभासांचे राज्य आहे. ते संस्कृती, संगीत, इतिहास, खाद्यसंस्कृती, अध्यात्म आणि ओळख आहे. पण ते दारिद्र्य, अस्थिरता, व्यसन, वांशिक विषमता, विनाशकारी चक्रीवादळे, विस्कळीत राजकारण आणि नाजूक सामाजिक व्यवस्थाही आहे.

ही अशी जागा आहे जिथे सौंदर्य कुरूपतेसोबत असमतोलाने नांदते. इथे प्रत्येक गोष्टीला दोन बाजू आहेत: न्यू ऑर्लिअन्स म्हणजे उत्सव आणि आघात, बॅटन रूज

म्हणजे राजकारण आणि न्हास, आणि ग्रामीण पॅरिश म्हणजे समुदाय आणि एकाकीपण.

लुईझियानामधील स्त्री योगायोगाने नाहीशी होत नाही. ती नाहीशी होते कारण अस्थिर भूमीतली ती एकमेव स्थिर व्यक्ती असते. आणि ही स्थिरता तिला झिजवते.

तिची अनुपस्थिती तीन जड घटकांचा परिणाम आहे: – खोलवर रुजलेले दारिद्र्य

– वारंवार येणाऱ्या पर्यावरणीय आपत्ती

– कठोर सांस्कृतिक पितृसत्ता.

इथे स्त्रिया कुटुंबे, वस्त्रा, संपूर्ण समुदाय चालवतात. आणि बाकी सगळे दिसत असताना ती मात्र पुसट होत जाते.

न्यू ऑर्लिअन्सची स्त्री – 35 वर्षे

न्यू ऑर्लिअन्स म्हणजे संगीत, उत्सव, गोंधळ आणि इतिहास. पण ते देशातील सर्वात गुंतागुंतीच्या आणि आव्हानात्मक शहरांपैकीही एक आहे.

इथे काम करणारी स्त्री एकाच वेळी तीन आघाड्यांवर जगते: – शोषक पर्यटन – शहरी हिंसा – अस्थिर अर्थव्यवस्था

ती काम करते: – बारमध्ये – हॉटेलांमध्ये – रेस्टॉरंटमध्ये – पर्यटक सहलींमध्ये – सार्वजनिक सेवांमध्ये – लाइव्ह संगीतात – रात्रजीवनात

सक्तीचे हसू, कमी पगार. जास्त भाडी. जड ग्राहक. थकवणारे तास.

तिची अनुपस्थिती नैतिक आहे: शहर तिची ऊर्जा वापरते आणि तिला थकवून परत करते.

प्रत्येकाला न्यू ऑर्लिअन्सची “जादू” हवी असते. ती जादू निर्माण करणाऱ्यांना कोणीही पैसे देत नाही.

गरीब पॅरिशमधील आफ्रिकन अमेरिकन स्त्री -

42 वर्षे. न्यू ऑर्लिअन्सच्या बाहेर ग्रामीण आणि दरिद्री लुईझियाना आहे. लहान घरे, कमकुवत शाळा, अत्यल्प सेवा आणि हास्यास्पद पगार. इथली आफ्रिकन अमेरिकन स्त्री एकाच वेळी तीन भूमिका बजावते: - कामगार - आई - समुदायाचा सामाजिक आधारस्तंभ.

तिला जिथे शक्य असेल तिथे ती काम करते: - वृद्धाश्रम - किराणा दुकाने - फास्ट-फूडची स्वयंपाकघरे - साफसफाई - अनौपचारिक देखभाल.

तिच्याशिवाय समुदाय चालत नाही. तरीही ती कमी पगार, दीर्घकाळचा ताण, अपुरी आरोग्यसेवा आणि घरगुती हिंसेची सततची उपस्थिती यांसोबत जगते.

तिची अनुपस्थिती ऐतिहासिक आहे: पिढ्यान्पिढ्या तिला नेहमी सामाजिक शिडीच्या तळाशी ठेवणाऱ्या त्याच रचनेतून ती आली आहे.

चक्रीवादळांतून तग धरणारी स्त्री - 39

वर्षे

लुईझियानामध्ये "स्थिर" आयुष्य असे काही नसते. चक्रीवादळे सगळे बदलून टाकतात: उद्ध्वस्त घरे, गेलेल्या नोकऱ्या, विखुरलेली कुटुंबे, हरवलेल्या आठवणी.

स्त्री ती असते जी: - मुलांना बाहेर काढते - कागदपत्रे जपते - पाणी शिरलेले घर साफ करते - शून्यातून सुरुवात करते - उशिरा किंवा कधीच पैसे न देणाऱ्या विमा पॉलिसी सांभाळते - आतून कोसळत असताना कुटुंबाला शांत ठेवते.

पुरुषांसाठी पुनर्बांधणी शारीरिक असते. स्त्रियांसाठी ती मानसिक असते. वर्षानुवर्षे.

तिची अनुपस्थिती पर्यावरणीय आहे: प्रत्येक वादळ तिच्या ऊर्जेचा एक तुकडा घेऊन जाते, जोपर्यंत जवळजवळ काहीच उरत नाही. याची भरपाई तिला कोणीही देत नाही.

जड परंपरांतली स्त्री - 51 वर्षे

लुईझियाना भक्कम, खोलवर रुजलेल्या, जवळजवळ पवित्र परंपरांवर चालते.

स्त्रीने असायला हवे: – परिपूर्ण आई – घरातली व्यक्ती – विस्तारित कुटुंबाचा आधारस्तंभ – चर्चमधील उपस्थिती – वृद्धांची काळजी घेणारी – लहानग्यांची मार्गदर्शक – सगळ्यांची आधाररचना.

ही एक प्राचीन भूमिका आहे, कधीही न बदललेली.

ती कुटुंबाच्या मागण्या नाकारू शकत नाही. ती उलट उत्तर देऊ शकत नाही. ती "नाही" म्हणू शकत नाही. अपराधी वाटल्याशिवाय ती स्वतःचा विचार करू शकत नाही.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आणि भावनिक आहे: सगळ्यांना आधार देण्यात ती इतकी गुंतलेली असते की ती स्वतःपासूनच नाहीशी होते.

उपसंहार – लुईझियाना

लुईझियाना म्हणजे सौंदर्य आणि न भरलेल्या जखमा यांचे मिश्रण. आणि या रोजच्या गोंधळात स्त्रिया सगळे काही एकत्र धरून ठेवतात: कुटुंब, काम, समुदाय, परंपरा, भावनिक टिकाव.

त्यांची अनुपस्थिती हा एक विरोधाभास आहे: त्या जितके जास्त करतात, तितक्या कमी दिसतात.

लुईझियाना स्त्रियांना एका शक्तीने पुसत नाही. ते त्यांना हजार छोट्या, रोजच्या शक्तींनी पुसते: दारिद्र्य, चक्रीवादळे, पर्यटन, वांशिक इतिहास, कौटुंबिक भूमिका, आधाराचा अभाव.

हे एक संध, खोल, मूक पुसणे आहे.

चिंतन – लुईझियाना

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे एक वेगळे रूप दाखवते. लुईझियाना असे रूप दाखवते जे यांमुळे निर्माण होते: – नैसर्गिक आपत्ती – सामाजिक आपत्ती – कौटुंबिक आपत्ती.

हे असे राज्य आहे जिथे स्त्री सगळ्यांसाठी टिकून राहते, पण तिच्यासाठी कोणीही टिकून राहत नाही.

हे असे राज्य आहे जिथे आघात दिनक्रम बनतो आणि दिनक्रम ओळख बनतो.

लुईझियाना दाखवते की स्त्रियांची अनुपस्थिती म्हणजे केवळ दारिद्र्य किंवा हक्कांचा अभाव नव्हे. तो इतका खोल थकवाही आहे की आता कोणाच्या लक्षातही येत नाही.

आणि म्हणूनच हे प्रकरण निर्णायक आहे: न्यू ऑर्लिअन्सच्या प्रत्येक पोस्टकार्डमागे एक स्त्री असते जी असे काहीतरी धरून ठेवते जे जगाला दिसत नाही, हे लक्षात ठेवण्यासाठी.

मेन

मेन हे अमेरिकेतील सर्वात सुंदर आणि खडबडीत राज्यांपैकी एक आहे. अंतहीन जंगले, थंड किनारे, दीपगृहे, मच्छीमारांची गावे आणि प्रचंड शांतता. भेट देणाऱ्यांसाठीच ही प्रणयरम्य भूमी आहे. तिथे राहणाऱ्यांसाठी ते शुद्ध एकाकीपण आहे.

लोकसंख्या विरळ आहे, अंतरे लांब आहेत, हिवाळे महिनोन्महिने टिकतात, संधी थोड्या आहेत. मेन तुमच्यावर हल्ला करत नाही: ते तुम्हाला झिजवते.

इथल्या स्त्रिया तीन कारणांनी नाहीशा होतात: – भौगोलिक एकाकीपण – अस्थिर हंगामी नोकऱ्या – बदल गुदमरून टाकणारे छोटे समुदाय. हे असे राज्य आहे जिथे निसर्ग वर्चस्व गाजवतो आणि माणूस जुळवून घेतो. नेहमी. खूप जास्त.

मेनची स्त्री धक्क्याने कोसळत नाही. ती पुनरावृत्तीने कोसळते.

मच्छीमारांच्या गावांतील स्त्री – 39 वर्षे

मेनचा किनारा मासेमारीवर चालतो: लॉबस्टर, कॉड, छोटे हंगाम आणि कष्टाचे काम.

बोट जे करत नाही ते सगळे इथली स्त्री सांभाळते: – समन्वय – दुरुस्त करायची जाळी – विक्री – कुटुंबाचा हिशेब – कुटुंब – घर – अचानक येणाऱ्या आणीबाणी.

समुद्र दुरून सुंदर दिसतो. जवळून तो एक निर्दयी मालक आहे.

तिची अनुपस्थिती आर्थिकही आहे आणि शारीरिकही: ती अशा क्षेत्रात जगते जिथे कमाई हवामानावर, हंगामावर आणि नशिबावर अवलंबून असते. आणि हंगाम संपला की सुरक्षितताही संपते.

दीर्घ हिवाळ्यात जगणारी स्त्री – 52

वर्षे

हिवाळ्यातले मेन म्हणजे एक भिंत: बर्फ, गोठवणारी थंडी, अंधार, अनंत शांतता.

अंतर्गत भागात — मिलिनॉकेट, ग्रीनव्हिल, लेक डिस्ट्रिक्ट — स्त्रियांना सामोरे जावे लागते: – खऱ्या सामाजिक संपर्काशिवायचे महिने – धोकादायक रस्ते – एकाकी घरे – अपुरी आरोग्यसेवा – सर्वत्र पसरलेले हंगामी नैराश्य – अत्यावश्यक सेवांपासूनचे अंतर

ती आजारी पडली, तर ती वाट पाहते. तिला डॉक्टर हवा असेल, तर ती तासन्तास गाडी चालवते. ती भावनिकदृष्ट्या कोसळली, तर कोणालाच ती दिसत नाही. तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती नाहीशी होते कारण ती सगळ्यापासून दूर असते.

हंगामी नोकऱ्यांतली स्त्री – 28 वर्षे

उन्हाळ्यात मेन फुलून येते: पर्यटन, B&B, रेस्टॉरंट, क्रीझ.

इथली स्त्री अथक काम करते: – वाढणे – साफसफाई – स्वयंपाक – स्वागत – व्यवस्थापन – आवराआवर.

हे कष्टाचे, कमी पगाराचे, अस्थिर काम आहे. ते तीन महिने टिकते, मग काहीच नाही.

ते प्रचंड कामाच्या तासांपासून रिकाम्या आठवड्यांपर्यंत जाते. भराभर येणाऱ्या पैशापासून तग धरण्याच्या महिन्यांपर्यंत.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: ती नेहमी दोन हंगामांच्या मध्ये जगते, पण कोणत्याही हंगामाची नसते.

छोट्या समुदायांतली स्त्री - 46 वर्षे

मेनमधील छोटी गावे म्हणजे बंदिस्त समुदाय: प्रत्येकाला प्रत्येकाबद्दल सगळे माहीत असते, आणि कोणीच खरोखर कधी बदलत नाही.

इथल्या स्त्रीने सरळमार्गी असायला हवे: - आई - स्थिर कामगार - विश्वासाह उपस्थिती - स्थानिक नियमांनुसार "चांगली व्यक्ती".

ती स्वतःला नव्याने घडवू शकत नाही. ती सहजपणे नोकरी बदलू शकत नाही. लोकांच्या टीकेशिवाय ती समुदाय सोडू शकत नाही.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: ती स्वतःपेक्षा जास्त त्या प्रदेशाची आहे. ती दृष्टपणाची नव्हे, सवयीची कैदी आहे.

उपसंहार - मेन

मेन हे असे राज्य आहे जे तुमच्याकडे शांतपणे पाहत राहते. आणि शांतता, ती अति झाली की ओझे बनते.

इथल्या स्त्रिया अंतरांत, हंगामांत, पुनःपुन्हा येणाऱ्या भूमिकांत, अस्थिर नोकऱ्यांत, बंदिस्त गावांत, दीर्घ हिवाळ्यांत नाहीशा होतात.

ही अनुपस्थिती उघड नाही. ती त्वचेखाली आहे. ती रोजची घटना आहे.

मेन प्रहार करत नाही. ते तुम्हाला सोडून देते.

चिंतन - मेन

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे एक रूप उघड करते. मेन भूगोलातून जन्मलेले रूप उघड करते:

प्रदेश जितका सुंदर, तितके तिथे राहणाऱ्यांसाठी कठीण.

इथे स्त्रीला संघर्ष पुसत नाही, तर शांतता पुसते. पुनरावृत्ती. अंतर. कधीही न सरणारी थंडी. आकुंचन पावणारे आयुष्य.

मेन एक गोष्ट शिकवते: स्त्रीची अनुपस्थिती हे एक भूदृश्यही असू शकते. एक नकाशा. कधीही न संपणारा एक हंगाम.

आणि म्हणूनच हे प्रकरण आवश्यक आहे: कारण अमेरिका म्हणजे केवळ हिंसा किंवा गोंधळ नाही. ती झिजवणारी शांतताही आहे.

मेरीलँड

मेरीलँड हे फसवे राज्य आहे. छोटे, अटलांटिककडे तोंड करून असलेले, वॉशिंग्टनजवळचे. पृष्ठभागावर देखणे, आतून गुंतागुंतीचे.

हा प्रदेश दोन भागांत विभागलेला आहे: – श्रीमंत, सुशिक्षित, संरक्षित, सुव्यवस्थित उपनगरे – गुन्हेगारी आणि उपेक्षेने ग्रासलेली कठीण, गरीब शहरे.

हे अमेरिकेतील सर्वाधिक सरासरी उत्पन्न असलेल्या राज्यांपैकी एक आहे आणि त्याच वेळी सर्वात उघड विषमता असलेल्या राज्यांपैकीही एक.

इथल्या स्त्रिया एकाच कारणाने नाहीशा होत नाहीत. त्या नाहीशा होतात कारण त्यांना खूप जास्त जगांशी जुळवून घ्यावे लागते: महानगर, उपनगरे, राजकारण, आरोग्यसेवा, शहरी दारिद्र्य, वांशिक ओळखी.

मेरीलँडमधील स्त्रियांची अनुपस्थिती अनेक पदरी आहे.

ती पिन कोडनुसार बदलते.

बाल्टिमोरची स्त्री – 34 वर्षे

बाल्टिमोर हे युनायटेड स्टेट्समधील सर्वात गुंतागुंतीच्या शहरांपैकी एक आहे: रुजलेले दारिद्र्य, जास्त गुन्हेगारी, सामाजिक एकाकीपण, ताणलेल्या सेवा आणि धोक्यात असलेल्या शाळा.

इथे स्त्रिया सगळे काही एकत्र धरून ठेवतात: – मुले – अस्थिर काम – धोकादायक वस्त्या – न परवडणारा जगण्याचा खर्च – संध वाहतूक – खऱ्या संरक्षणाचा अभाव.

तिला जिथे शक्य असेल तिथे ती काम करते: सुपरमार्केट, दवाखाने, सहायता केंद्रे, फास्ट-फूड रेस्टॉरंट, वृद्धाश्रम, साफसफाई. तिची अनुपस्थिती शहरी आहे: शहर "पुनर्विकासा"बद्दल बोलते, पण कधीही तिच्या आयुष्यापासून सुरुवात करत नाही.

ती श्रमशक्ती म्हणून उपयोगी पडते तेव्हाच व्यवस्थेला दिसते. तिचे हक्क मान्य करायची वेळ येते तेव्हा ती नाहीशी होते.

श्रीमंत उपनगरांतील स्त्री - 42 वर्षे

मेरीलँडचा श्रीमंत भाग परिपूर्ण आहे: चित्रपटासारखी घरे, जास्त उत्पन्न, उच्चभ्रू शाळा, महत्वाकांक्षी कारकिर्दी, सुव्यवस्थित कुटुंबे.

इथली स्त्री एका वेगळ्या कारणाने नाहीशी होते: परिपूर्णतेचा दबाव.

हे स्पर्धात्मक वातावरण आहे जिथे स्त्रीची भूमिका निर्दोष असायला हवी: – कुटुंबाचे संपूर्ण व्यवस्थापन – समाजातील उच्च प्रतिमा – परिपूर्ण मुले – सक्तीचे स्वयंसेवा कार्य – जोडीदाराला कधीही “झाकोळून” टाकू नये अशी समांतर नोकरी किंवा कारकिर्द.

ती अशा वातावरणात जगते ज्याला ती नेहमी उपस्थित हवी असते, कधीही माघार न घेता, कधीही थकवा न दाखवता.

तिची अनुपस्थिती ओळखीचा प्रश्न आहे: समाज तिला व्यक्ती म्हणून नव्हे, भूमिका म्हणून पाहतो.

मध्य कॉरिडॉरमधील आफ्रिकन अमेरिकन

स्त्री - 45 वर्षे. मेरीलँडमध्ये युनायटेड स्टेट्समधील सर्वात मोठ्या आणि प्रभावशाली आफ्रिकन अमेरिकन समुदायांपैकी एक आहे.

इथल्या स्त्रिया समाजाची प्रेरक शक्ती आहेत: – त्या आरोग्यसेवेत काम करतात – त्या शाळांत काम करतात – त्या कार्यालये आणि सार्वजनिक प्रशासन चालवतात – त्या मोठी कुटुंबे एकत्र ठेवतात – त्या संपूर्ण समुदायांना आधार देतात. पण ती दुहेरी ओझ्यासह जगते: वंशाचे आणि लिंगाचे.

ती सगळे करते. ती सगळे धरून ठेवते. ती सगळीकडे दिसते. पण तिचे क्वचितच ऐकले जाते.

तिची अनुपस्थिती राजकीय आहे: निर्णय घेतले जातात त्या टेबलावर न बसता ती राज्याला आधार देते.

आरोग्यसेवेत काम करणारी स्त्री - 37 वर्षे

वॉशिंग्टनच्या सान्निध्यामुळे आणि मोठ्या प्रादेशिक रुग्णालयांमुळे मेरीलँड हे सर्वाधिक स्त्री आरोग्य कर्मचारी असलेल्या राज्यांपैकी एक आहे.

इथल्या स्त्रिया अशा व्यवस्थेत जगतात जी मागणी करणे कधीच थांबवत नाही: - न संपणाऱ्या पाळ्या - भरून वाहणारे विभाग - वारंवार येणाऱ्या आणीबाणी - अत्यंत मोठ्या जबाबदाऱ्या - अत्यल्प मानसिक संरक्षण - भावनिक आघाताची भरपाई न करणारे पगार.

ती सगळ्यांवर उपचार करते: वृद्ध, मुले, दीर्घकालीन रुग्ण, शहरी आणीबाणी, पर्यावरणीय आपत्ती.

तिची अनुपस्थिती कार्यात्मक आहे: ती मूलभूत आहे, पण आरोग्यविषयक निर्णयांमध्ये तिच्या आवाजाला अगदीच नगण्य वजन आहे.

उपसंहार - मेरीलँड

मेरीलँड हे तीव्र विरोधाभासांवर उभे असलेले राज्य आहे: टोकाची श्रीमंती आणि टोकाचे दारिद्र्य, बड्या सत्तेचे राजकारण आणि उपेक्षित वस्त्या, चमकदार कारकिर्दी आणि किमान नोकऱ्या. इथल्या स्त्रिया हे सगळे विरोधाभास एकाच वेळी अनुभवतात. मेरीलँडच्या प्रत्येक भागात पुसले जाण्याचे एक वेगळे रूप आहे: शहरी, सामाजिक, ओळखीवर आधारित, वांशिक आणि आरोग्याशी संबंधित.

त्यांची अनुपस्थिती हा सामूहिक परिणाम आहे: त्या खंबीर उभ्या राहतात म्हणून राज्य चालते.

आणि नेमके म्हणूनच त्या दिसत नाहीत.

चिंतन - मेरीलँड

प्रत्येक राज्य स्त्रियांच्या अनुपस्थितीचे एक सूक्ष्म चित्र उघड करते. मेरीलँड सर्वात गुंतागुंतीचे चित्र उघड करते: स्त्रिया प्रत्येक सामाजिक स्तरावर आहेत, तरीही नेमक्या जिथे व्यवस्था आकार घेते तिथेच त्यांच्याकडे दुर्लक्ष होते.

इथे स्त्रिया आहेत: – श्रीमंत उपनगरांचा कणा – कृष्णवर्णीय समुदायांचे इंजिन – आरोग्यसेवा पुरवणाऱ्या – गरीब वस्त्यांचा टिकाव.

तरीही तिला राजकीय शक्ती म्हणून मान्यता नाही, तिला धोरणांच्या केंद्रस्थानी ठेवले जात नाही, तिचे संरक्षण होत नाही.

मेरीलँडमध्ये अनुपस्थिती म्हणजे दारिद्र्य किंवा एकाकीपण नाही. ती विषमता आहे: राज्य परत देते त्यापेक्षा स्त्रिया जास्त देतात.

आणि म्हणूनच तिला या खंडात स्थान मिळते.

मॅसॅच्युसेट्स

मॅसॅच्युसेट्स हे अमेरिकेतील सर्वात बुद्धिमान राज्यांपैकी एक आहे. उच्चभ्रू विद्यापीठे, जागतिक दर्जाची रुग्णालये, संशोधन केंद्रे, तंत्रज्ञान आणि नवोन्मेष. बाहेरून ते देशातील सर्वात प्रगत आणि "योग्य" ठिकाणांपैकी एक वाटते: उच्च शिक्षण, जास्त उत्पन्न, आधुनिक धोरणे आणि सर्वसमावेशक सेवा.

पण सत्य अधिक गुंतागुंतीचे आहे.

मॅसॅच्युसेट्स हा दोन वेगांचा प्रदेश आहे: – ज्ञानाच्या वर्तुळांत असणारे – त्या दारांबाहेर राहणारे.

हे असे राज्य आहे जे प्रगतीबद्दल बोलते, पण प्रचंड सांस्कृतिक दबावाखाली जगते. आणि तो दबाव हळूहळू स्त्रियांची उपस्थिती चिरडतो.

इथल्या स्त्रिया त्यांच्याकडे जे आहे त्याच्या अभावामुळे नाहीशा होत नाहीत. त्या अपेक्षांच्या अतिरेकामुळे नाहीशा होतात: कारकीर्द, कुटुंब, उच्च मापदंड, सातत्यपूर्ण कामगिरी, परिपूर्ण सामाजिक आदर्श.

मॅसॅच्युसेट्समधील स्त्रियांची अनुपस्थिती आधुनिक, सुसंस्कृत, परिष्कृत आहे — आणि विध्वंसक.

उच्चभ्रू विद्यापीठातील स्त्री – 33 वर्षे

मॅसॅच्युसेट्स हे या ग्रहाचे शैक्षणिक हृदय आहे. ज्ञानाचे भवितव्य त्या कॅम्पसच्या आत ठरते.

स्त्री संशोधक अत्यंत उच्च क्षमता घेऊन येते, पण तिला अशा व्यवस्थेला सामोरे जावे लागते जी मागणी करते:

– न थांबता प्रकाशित करा – संरक्षित सहकान्यांशी स्पर्धा करा – परिषदा, चर्चासत्रे, मोठे कार्यक्रम घ्या – सतत चमकदार प्रतिमा टिकवा – वर्षानुवर्षे खासगी आयुष्याचा त्याग करा

वातावरण पुरोगामी दिसते, पण सत्तेची पदे पुरुषांकडेच राहतात. संशोधन करणाऱ्यांना उत्कृष्टतेची हवा मिळते... आणि झीजही.

तिची अनुपस्थिती संस्थात्मक आहे: ती ज्ञान निर्माण करते, पण क्वचितच आज्ञा देते.

साफसफाई आणि केटरिंगमधील स्थलांतरित स्त्री – 29 वर्षे

चित्रासारख्या परिपूर्ण कॅम्पसच्या बाहेर मॅसॅच्युसेट्स स्थलांतरित श्रमावर चालते: लॅटिना, हैतीयन, ब्राझिलियन, केप वर्डियन, आफ्रिकन.

त्याच त्या आहेत ज्या: – उच्चभूची कार्यालये साफ करतात – विद्यापीठांच्या रेस्टॉरंटमध्ये स्वयंपाक करतात – हॉटेलांत पाळ्यांमध्ये काम करतात – बोस्टनच्या रेस्टॉरंटची स्वयंपाकघरे चालवतात – वृद्धांची काळजी घेतात – इतरांच्या मुलांचा सांभाळ करतात.

कठीण आयुष्ये, कमी कमाई, आकाशाला भिडलेली भाडी.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि राजकीय आहे: ती अमेरिकेतील सर्वात सुशिक्षित शहराला तरंगत ठेवते, पण कोणीही तिची दखल घेत नाही.

दवाखाने आणि रुग्णालयांतील स्त्री – 41 वर्षे

मॅसॅच्युसेट्स हे प्रगत आरोग्यसेवेचे केंद्र आहे. मोठ्या नावांमागे हजारो स्त्रिया आहेत: परिचारिका, तंत्रज्ञ, वॉर्डमधील कर्मचारी, सहायक आणि आधार कर्मचारी.

अशक्य पाळ्या. सततचा ताण. प्रचंड जबाबदाऱ्या. अवघड रुग्ण. अत्यंत जास्त जगण्याचा खर्च. अपुरी विश्रांती.

तिची अनुपस्थिती कार्यात्मक आहे: ती अमेरिकेच्या सर्वोत्तम आरोग्यसेवेचे इंजिन आहे, पण व्यवस्था तिला व्यक्ती म्हणून पाहत नाही: फक्त एक कार्य म्हणून.

कठीण वस्त्यांतील स्त्री – 35 वर्षे

श्रीमंत कॅम्पस आणि उपनगरांच्या पलीकडे मॅसॅच्युसेट्समध्ये खरे, कठोर दारिद्र्य आहे, जे माध्यमांना दिसत नाही.

इथे राहणाऱ्या स्त्रीला सामोरे जावे लागते: – न परवडणारी भाडी – कमकुवत शाळा – सर्वत्र पसरलेली हिंसा – अपुऱ्या सेवा – अस्थिर वाहतूक – कमी पगाराच्या नोकऱ्या – रचनात्मक वांशिक भेदभाव.

ती रोज तग धरणारी आहे.

तिची अनुपस्थिती शहरी आहे: ती मॅसॅच्युसेट्सच्या “परिपूर्ण” कथनात बसत नाही, म्हणून व्यवस्था तिच्याकडे दुर्लक्ष करते.

उपसंहार – मॅसॅच्युसेट्स

हे राज्य एक उघड विरोधाभास आहे: ते जितके सुसंस्कृत, तितकी स्त्रियांनी सगळे सांभाळावे ही त्याची अपेक्षा जास्त.

इथली अनुपस्थिती अज्ञान नाही. ती अति-उत्कृष्टता आहे. प्रगत प्रदेशात “सगळे ठीक होईल” हा विश्वास आहे.

सगळे ठीक नाही.

स्त्रिया प्रचंड आणि अदृश्य ओझी वाहतात: शैक्षणिक, आरोग्याची, कौटुंबिक, आर्थिक.

त्या काम करतात म्हणून मॅसॅच्युसेट्स चालते. आणि नेमके म्हणूनच त्या नाहीशा होतात.

चिंतन – मॅसॅच्युसेट्स

प्रत्येक राज्य एक वेगळी जखम दाखवते. मॅसॅच्युसेट्स आपल्या संस्कृतीखाली लपलेली जखम दाखवते.

इथे स्त्रिया संधींच्या अभावामुळे पुसल्या जात नाहीत. त्या पुसल्या जातात कारण त्यांच्याकडे खूप जास्त संधी असतात, आणि त्यांना सामोरे जाताना कोणीही त्यांचे संरक्षण करत नाही.

हे आधुनिक पुसणे आहे: अहिंसक, निःशब्द, न दिसणारे. पण संपूर्ण.

आणि म्हणूनच मॅसेच्युसेट्स हे आवश्यक प्रकरण आहे: प्रगती पुरेशी नसते, जर ती तिला आधार देणाऱ्यांना खरोखर मुक्त करत नसेल, हे लक्षात ठेवण्यासाठी.

मिशिगन

मिशिगन हा औद्योगिक अमेरिकेचा सांगाडा आहे. ज्या राज्याने मोटारगाडी निर्माण केली, ज्याने अमेरिकन कामगार वर्गाची कल्पनाच उभी केली — आणि ज्याने ते सगळे कोसळताना पाहिले. बंद कारखाने, रिकामी झालेली शहरे, ओस पडलेल्या वस्त्या, दूषित पाणी, व्यसने, जुनी पायाभूत सुविधा, घटलेले पगार.

हे असे राज्य आहे ज्याने उत्कर्ष, न्हास आणि चिवटपणा अनुभवला आहे. आणि या सगळ्यातून, पुरुष जे आता पेलू शकत नव्हते ते स्त्रियांनी सहन केले.

मिशिगन स्त्रियांना एका फटक्यात पुसत नाही. ते त्यांना दिवसेंदिवस झिजवते, तीन शक्तींद्वारे: – कोसळणारा उद्योग – रिकामी होणारी शहरे – सगळे विषारी करणाऱ्या पर्यावरणीय समस्या. इथली स्त्रियांची अनुपस्थिती ही अशा मोडलेल्या अर्थव्यवस्थेचा परिणाम आहे जी जवळजवळ काहीच न देता मागणी करत राहते.

डेट्रॉइटची स्त्री – 38 वर्षे

डेट्रॉइट हे औद्योगिक पडझडीचे जागतिक प्रतीक आहे. रिकाम्या वस्त्या, ओस पडलेली घरे, कमकुवत सेवा, निधीअभावी खंगलेल्या शाळा आणि ऐतिहासिक दारिद्र्य.

इथल्या स्त्रिया जगतात: – अस्थिर नोकऱ्या – बेभरवशाची वाहतूक – सर्वत्र पसरलेली हिंसा – न परवडणारा खर्च – भक्कम सामाजिक जाळ्यांचा अभाव – कुटुंबाच्या संपूर्ण जबाबदाऱ्या यांसोबत.

तिला जिथे काम मिळेल तिथे ती काम करते: सुपरमार्केट, दवाखाने, कॉल सेंटर, रेस्टॉरंट, स्थानिक सहकारी संस्था.

तिची अनुपस्थिती शहरी आहे: जगभर प्रसिद्ध असलेले शहर, पण ज्यांनी ते उभे ठेवले आहे त्यांच्याकडे ते पाहत नाही.

डेट्रॉइट आपल्या औद्योगिक इतिहासाचा उत्सव करते. त्याच्या अपयशातून तग धरलेल्या स्त्रियांचा उत्सव ते करत नाही.

फ्लिंटची स्त्री - 34 वर्षे

फ्लिंट ही राष्ट्रीय जखम आहे. वर्षानुवर्षे विषारी झालेले पाणी, विषबाधा झालेली मुले, राज्याने विश्वासघात केलेली कुटुंबे.

इथल्या स्त्रीने तो घोटाला स्वतः भोगला: – तिने विषारी पाण्याने स्वयंपाक केला – तिने आपल्या मुलांना धोकादायक पाण्याने आंघोळ घातली – पुरावे नाकारणाऱ्या संस्थांशी ती लढली – स्वच्छतेच्या प्रचंड समस्या असलेली घरे तिने चालवली – बिले भरायची की बाटलीबंद पाणी विकत घ्यायचे, यांपैकी एक तिला निवडावे लागले. तिची अनुपस्थिती पर्यावरणीय आहे: राज्य अपयशी ठरले, आणि किंमत तिने चुकवली.

फ्लिंट ही केवळ शोकांतिका नाही. अमेरिकेत गरीब स्त्रीच्या आयुष्याला किती कमी किंमत आहे याचे ते उदाहरण आहे.

माजी कारखान्यांतील स्त्री - 46 वर्षे

एके काळी मिशिगनमधील कारखाने स्थैर्य देत: योग्य पगार, घर, कुटुंब, भवितव्य.

मग सगळे कोसळले: उत्पादन परदेशी हलवणे, यंत्रमानवीकरण, कारखाने बंद होणे, मोठ्या प्रमाणावर नोकरकपात.

इथल्या स्त्रियांना पटकन स्वतःला नव्याने घडवावे लागले: – सुपरमार्केट – सहायता – साफसफाई – छोट्या सेवा – अर्धवेळ नोकऱ्या – तुकड्यांतल्या पाळ्या.

अवजड उद्योगापासून रोजच्या अस्थिरतेपर्यंत.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: तिने सुरक्षितता गमावली, भवितव्य गमावले, मोटारगाडी जगावर राज्य करत होती तेव्हा तिला असलेले संरक्षण गमावले.

ग्रामीण स्त्री - 50 वर्षे

ग्रामीण मिशिगन विस्तीर्ण आहे: सरोवरांचे प्रदेश, जंगले, एकाकी समुदाय, छोटी, संथ गावे.

इथल्या स्त्रीला सामोरे जावे लागते: - कडक हिवाळे - नवऱ्यांना आणि मुलांना ग्रासणारी व्यसने - दूरवरची आरोग्यसेवा - हंगामी नोकऱ्या - एकाकीपण - जवळजवळ अस्तित्वात नसलेली वाहतूक.

हे सततच्या जुळवाजुळवीचे आयुष्य आहे. आधार नाही, प्रगती नाही, भक्कम जाळी नाहीत. तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती किलोमीटरांत, शांततेत, तग धरण्याच्या दिनक्रमात नाहीशी होते.

उपसंहार - मिशिगन

मिशिगन हे भूतकाळाचे व्रण आणि वर्तमानाचे परिणाम वाहणारे राज्य आहे.

स्त्रिया खंबीर उभ्या आहेत: डेट्रॉइट, फ्लिंट, ग्रामीण भाग, माजी कारखाने, कठीण वस्त्या, चिवट कुटुंबे.

पण त्या सगळे तोलून धरत असतानाच नाहीशा होतात: - कोसळणाऱ्या पायाभूत सुविधांमध्ये - प्रदूषित पाण्यांमध्ये - अस्थिर नोकऱ्यांमध्ये - अर्धवट रिकाम्या शहरांमध्ये - अपयशी अर्थव्यवस्थांमध्ये.

मिशिगन आपल्या गौरवशाली भूतकाळाचा उत्सव करते. वर्तमानाची किंमत स्त्रिया चुकवतात.

चिंतन - मिशिगन

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे एक वेगळे रूप दाखवते. मिशिगन रचनांच्या नाजूकपणामुळे निर्माण झालेले रूप दाखवते: कारखाना पडतो, तेव्हा समुदाय पडतो. आणि समुदाय पडतो, तेव्हा उभी राहते ती स्त्री — एकटी.

इथली स्त्रियांची अनुपस्थिती म्हणजे काम, मुले, घर, आर्थिक संकटे, पर्यावरणीय आपत्ती, सेवांतील कपात आणि शहरी हिंसा यांतील भगदाडे बुजवण्यात घालवलेल्या संपूर्ण आयुष्याचा परिणाम आहे.

ही ती अमेरिका आहे जी आता चालत नाही आणि तरीही स्त्रियांनी चालत राहावे अशी अपेक्षा करते. आणि म्हणूनच हे प्रकरण निर्णायक आहे.

मिनेसोटा

मिनेसोटा हे सगळ्यांना आवडणारे राज्य आहे: सरोवरे, निसर्ग, सुव्यवस्था, शिक्षण, सभ्यता, दीर्घ हिवाळे आणि "शांत" आयुष्य. बाहेरून हेच दिसते.

आतून ते वेगळे आहे. हे असे राज्य आहे जे वर्षाचा अर्धा भाग गोठवणाऱ्या तापमानात जगते, जिथले समुदाय खुले वाटतात पण प्रत्यक्षात अतिशय बंदिस्त आहेत, जिथली शहरे स्वतःला पुरोगामी म्हणून विकतात पण खोलवरचे वांशिक तणाव लपवतात, जिथली सामाजिक व्यवस्था तुम्ही काम करत राहता तोपर्यंतच चालते — आणि स्त्रिया नेहमीच काम करत राहतात.

इथे स्त्री गोंधळात नाहीशी होत नाही. ती दिखाऊ सभ्यतेत नाहीशी होते. शांततेत. थंडपणात. उघड हिंसेपेक्षाही जास्त चिरडणाऱ्या "सौम्य" अपेक्षांत.

मिनेसोटा हल्ला करत नाही. ते झिजवते.

स्थलांतरितांच्या वस्त्यांतील स्त्री - 32 वर्षे

मिनेसोटामध्ये युनायटेड स्टेट्समधील सर्वात मोठ्या आणि सर्वात ठळक स्थलांतरित समुदायांपैकी एक आहे: सोमाली, होंग, इथिओपियन आणि लॅटिनो. आणि स्त्रिया या समुदायांच्या हृदयस्थानी आहेत.

त्या दोन जगांच्या मध्ये जगतात: - त्यांची मूळ संस्कृती - कठोर आणि महागडी अमेरिकन व्यवस्था. त्या काम करतात: - आरोग्य सहायक - सफाई कर्मचारी - केटरिंग कर्मचारी - बेबीसिटर - चालक - सांस्कृतिक मध्यस्थ म्हणून.

त्या दोन भाषा बोलतात, मुले वाढवतात आणि मोठ्या कुटुंबांना आधार देतात. न थांबता.

त्यांची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आणि आर्थिक आहे: त्या समुदायांची प्रेरक शक्ती आहेत, पण समाज त्यांना सेवा देणारी उपस्थिती म्हणून वागवतो.

आकडे म्हणून त्या दिसतात, माणसे म्हणून अदृश्य असतात.

समाजकार्यात काम करणारी स्त्री - 38 वर्षे

मिनेसोटा सामाजिक सेवांमध्ये मोठी गुंतवणूक करते. पण खरे काम करणाऱ्या नेहमी स्त्रियाच असतात: कुटुंब केंद्रांत, शैक्षणिक प्रकल्पांत, निवारागृहांत आणि सार्वजनिक संस्थांत.

त्यांना "सामाजिक देवदूत" म्हणतात. त्या कमी पगाराच्या आणि जास्त कामाने दबलेल्या कर्मचारी आहेत.

पेलायला कठीण कहाण्या, सततच्या आणीबाणी, पुरेशी साधने नसताना मदत करायची माणसे, सततचे भावनिक व्यवस्थापन.

त्यांची अनुपस्थिती व्यावसायिक आहे: त्या समाजाच्या सर्वात नाजूक भागाला आधार देतात, पण व्यवस्था त्यांना आधार देऊ शकत नाही.

दीर्घ हिवाळ्यांतली स्त्री - 50 वर्षे

हिवाळ्यातले मिनेसोटा म्हणजे जणू दुसरा ग्रह: महिनोन्महिने बर्फ, गोठलेले रस्ते, सक्तीचे एकाकीपण. अंतर्गत भागांत आणि छोट्या गावांत स्त्रिया जगतात: - सगळ्यापासून किलोमीटर दूर - अपुरी आरोग्यसेवा - एकसुरी दिनक्रम - आधाराच्या जाळ्याशिवायच्या घरगुती समस्या - डोक्यातही शिरणारा हिवाळा.

तुम्ही दूर असता, तेव्हा एकटे असता. आणि मिनेसोटामध्ये तुम्ही एकटे असता, तेव्हा कोणालाच दिसत नाही.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती बर्फात, अंतरात, शांततेत नाहीशी होते.

अत्यावश्यक क्षेत्रे - 40 वर्षे

मिनेसोटा हे तीन स्तंभांवर उभे असलेले राज्य आहे: - आरोग्यसेवा - शिक्षण - अन्नवितरण.

स्त्रियांचे वर्चस्व असलेली तीन क्षेत्रे. लांब पाळ्या, मोठ्या जबाबदाऱ्या, कर्मचाऱ्यांची टंचाई आणि सततचा ताण.

तापमान -25 पर्यंत घसरते तेव्हा राज्य चालू ठेवणाऱ्या त्याच आहेत. आजारी असल्या तरी ज्यांना गैरहजर राहता येत नाही, त्या त्याच आहेत.

त्यांची अनुपस्थिती कार्यात्मक आहे: त्या थांबू शकत नाहीत, पण त्यांचे संरक्षण करणारी व्यवस्था कोणीही उभी करत नाही.

उपसंहार – मिनेसोटा

मिनेसोटा हे बाहेरून थंड आणि बाहेरून उबदार असलेले राज्य आहे. स्त्रिया सगळे संतुलनात ठेवतात: स्थलांतरित समुदाय, सामाजिक सेवा, आरोग्यसेवा, शाळा आणि एकाकी कुटुंबे.

त्यांची अनुपस्थिती तीन घटकांची बनलेली आहे: – गोठवणारी थंडी – शांतता – मान्यतेशिवायची जबाबदारी. गोंधळ नाही, आवाज नाही, नेत्रदीपक हिंसा नाही. फक्त एक झिजवणारी शांतता आहे.

चिंतन – मिनेसोटा

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे स्वतःचे रूप दाखवते. मिनेसोटा सर्वात "सभ्य" रूप दाखवते: दिखाऊ दयाळूपणातून पुसले जाणे.

इथे तुमच्यावर ओरडत नाहीत. तुमची उघडपणे अडवणूक करत नाहीत. तुमच्यावर हल्ला करत नाहीत.

ते तुम्हाला फक्त एकट्याने काम करत राहायला सोडून देतात. आणि तुम्हाला नेहमी काम करत राहावे लागते.

मिनेसोटा हे असे राज्य आहे जिथे स्त्रिया दुर्बल असल्यामुळे नव्हे, तर मदत मिळण्यासाठी खूपच सशक्त असल्यामुळे अदृश्य होतात.

आणि म्हणूनच हे प्रकरण निर्णायक आहे: "चांगल्या" राज्यांतही मोठ्या अनुपस्थिती असतात, हे दाखवण्यासाठी.

मिसिसिपी

मिसिसिपी हे सर्वात खोल दक्षिणेचे हृदय आहे. हे राज्य अजूनही आपल्या इतिहासाचे ओझे वाहते: गुलामगिरी, रुजलेले दारिद्र्य, वांशिक पृथक्करण, सेवांचा अभाव, अत्यल्प पायाभूत सुविधा, निधीअभावी खंगलेले शिक्षण.

ही अशा जागांपैकी एक आहे जिथे स्त्री म्हणून जन्माला येणे म्हणजे तीन अडथळ्यांसह सुरुवात करणे: – वारशाने मिळालेले दारिद्र्य – कठोर कौटुंबिक भूमिका – काहीच न देणारे राज्य. इथे स्त्रिया एखाद्या घटनेमुळे नाहीशा होत नाहीत. त्या नाहीशा होतात कारण त्या अशा समाजात जगतात जो त्यांच्या संरक्षणासाठी कधीच घडवला गेला नव्हता.

मिसिसिपीमधील स्त्रियांची अनुपस्थिती संपूर्ण आहे: आर्थिक, सांस्कृतिक, आरोग्याशी संबंधित, राजकीय, वांशिक.

हे असे राज्य आहे जिथे स्त्रिया सगळे धरून ठेवतात आणि त्यांना काहीच मिळत नाही.

डेल्टामधील आफ्रिकन अमेरिकन स्त्री – 40 वर्षे

मिसिसिपी डेल्टा हे युनायटेड स्टेट्समधील सर्वात गरीब ठिकाणांपैकी एक आहे. संस्कृती, संगीत आणि इतिहासाने विलक्षण समृद्ध, तरीही राजकीय उपेक्षा, सेवांचा अभाव आणि प्रचंड विषमता यांनी उद्ध्वस्त.

इथली आफ्रिकन अमेरिकन स्त्री समुदायाचा कणा आहे: – ती मुलांना आणि नातवंदांना वाढवते – ती कमकुवत शाळांत काम करते – ती कुटुंबाची देखभाल करते – ती वृद्धाश्रमांत पाळ्यांमध्ये काम करते – ती घरे आणि इमारती साफ करते – ती संपूर्ण वस्तीला आधार देते.

तिच्याशिवाय डेल्टा एका दिवसात कोसळेल.

तिची अनुपस्थिती ऐतिहासिक आणि वांशिक आहे: राज्याने तिला कधीच कशाच्याही केंद्रस्थानी ठेवले नाही. ती सगळे देते, तिला काहीच मिळत नाही.

सर्वाधिक दारिद्र्य असलेल्या ग्रामीण भागांतील स्त्री – 48 वर्षे

ग्रामीण मिसिसिपी विस्तीर्ण आहे. अगदी छोटी गावे, दूरवरची घरे, सगळीकडे चर्च, आणि जवळजवळ अस्तित्वात नसलेली रुग्णालये.

ती स्त्री जगते: – सगळ्यापासून मैलोनमैल दूर – उपचार न झालेल्या दीर्घकालीन आरोग्य समस्या – अत्यल्प वाहतूक – हंगामी किंवा अस्थिर नोकऱ्या – जुनी,

सांभाळायला कठीण घरे – जगण्याची पद्धतच बनलेली एकाकीपणाची भावना यांसोबत.

आणीबाणी आली, तर कोणीही वेळेवर पोहोचत नाही.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: पोहोचता येण्यासाठी ती खूप दूर राहते आणि ऐकली जाण्यासाठी खूप गरीब आहे.

सर्वात खालच्या सेवांमध्ये काम करणारी स्त्री – 33 वर्षे

मिसिसिपी हे देशातील सर्वात कमी पगाराच्या राज्यांपैकी एक आहे. आणि या नोकऱ्या, न चुकता, स्त्रियांसाठी असतात.

इथली स्त्री काम करते: – स्वस्त साखळी दुकानांत – स्वस्त सुपरमार्केटमध्ये – फास्ट-फूड रेस्टॉरंटमध्ये – साफसफाईत – आजारी आणि वृद्धांच्या अनौपचारिक देखभालीत – नोंद नसलेल्या बेबीसिटिंगमध्ये.

कठीण पाळ्या, हक्क नाहीत, ठरलेले तास नाहीत. ती कष्ट करते, थोडे कमावते आणि तग धरते.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: तिच्या कामाशिवाय मिसिसिपी हळूहळू थांबते, पण राज्य तिच्याशी असे वागते जणू कोणीही तिची जागा घेऊ शकेल.

धार्मिक परंपरेत अडकलेली स्त्री – 55 वर्षे

मिसिसिपीमध्ये धर्म हा एक घटक नाही. ती एक व्यवस्था आहे.

इथल्या स्त्रीने: – आई असायला हवे – श्रद्धाळू असायला हवे – कुटुंबाचा आधार असायला हवे – नैतिक आदर्श असायला हवे – ती नसतानाही “खंबीर” असायला हवे.

कलंकशिवाय ती विभक्त होऊ शकत नाही. टीकेला निमंत्रण दिल्याशिवाय ती आपले आयुष्य बदलू शकत नाही. ती स्वतःला कुटुंबाच्या आधी ठेवू शकत नाही.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आणि भावनिक आहे: तिला सगळ्यांना आधार देण्यासाठी वाढवले गेले, पण तिला कोणीच आधार देत नाही.

उपसंहार – मिसिसिपी

मिसिसिपी हे बदलायला सर्वात संध राज्य आहे. आणि या संधपणात स्त्रिया हरवून जातात.

शाळा, दुकाने, चर्च, कुटुंबे आणि समुदाय चालू ठेवणाऱ्या त्याच आहेत. सरकार जे धरून ठेवू शकत नाही ते एकत्र धरून ठेवणाऱ्या त्याच आहेत.

तरीही, त्यांना कधीही केंद्रस्थानी न मानणाऱ्या रचनेत त्या नाहीशा होतात.

इथली अनुपस्थिती अपघात नाही. ती परंपरा आहे.

चिंतन – मिसिसिपी

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे एक रूप दाखवते. मिसिसिपी सर्वात जुने आणि सर्वात क्रूर रूप दाखवते.

इथे स्त्रिया केवळ अदृश्य नाहीत. त्यांना गृहीत धरले जाते. त्यांना एक नैसर्गिक संसाधन मानले जाते: नेहमी उपलब्ध, कधीही संरक्षित नाही.

मिसिसिपी एक कठोर सत्य दाखवते: इतिहास बदलत नाही, तेव्हा सर्वात मोठी किंमत स्त्रिया चुकवतात.

म्हणूनच हे प्रकरण या खंडातील सर्वात महत्वाच्या प्रकरणांपैकी एक आहे: कारण राज्य संपूर्ण पिढ्यांना वाऱ्यावर सोडते आणि स्त्रियांनी त्यांना वाचवावे अशी अपेक्षा करते, तेव्हा काय उरते हे ते दाखवते.

Ferdinando Frega